

и които брояха дребнитѣ пари, като грамчетата въ аптеката. Тя гледаше женитѣ сега, спомняше си какъ хайдушки се вмѣкваха мжжетѣ имъ въ нейната стаичка и още по-дебнишкомъ излизаха, разбираше ги много добре, и изведнажъ се почувствува горда. Та кой ли мжжъ пъкъ би могълъ да хареса такива плашила!.. Тя прибра коситѣ си назадъ, погледна своитѣ малки, запазени още гърди, и се усмихна сама на себе си. Въ това време, детето неочаквано се плъзна и политна да падне на плочитѣ. Тинка скочи веднага, успѣ да го хване, рждетѣ ѝ прегърнаха мокрото, нѣжно тѣлце, и безъ да съзнава го притисна къмъ себе си. Нѣкакво старо забравено чувство я залѣ, като топла вълна. Така, преди години тя кжпѣше въ корито малката дъщеря на сестра си, и въ гърдитѣ ѝ се издигаше нѣщо хубаво, неразбираемо, отъ което ѝ се искаше да плаче, безъ да усѣща мжка.

Женитѣ трепнаха уплашени, бързо прибраха детето, и майката сухо рече:

— Мерси...

Следъ малко извърна глава и добави, съ крива усмивка: